

Ki Tisa Bet

[Exodus]

(31)18:He gave to Moshe, when He finished speaking with him on Mount Sinai, the two tablets of the testimony, stone tablets, written with God's finger.

(32)1:When the people saw that Moshe delayed to come down from the mountain, the people gathered themselves together to Aharon, and said to him, "Come, make us gods, which shall go before us; for this Moshe, the man who brought us up out of the land of Egypt, we don't know what has become of him.

2:Aharon said to them, "Take off the golden rings, which are in the ears of your wives, of your sons, and of your daughters, and bring them to me.
3:All the people took off the golden rings which were in their ears, and brought them to Aharon.

4:He received what they handed him, and fashioned it with an engraving tool, and made it a molten calf; and they said, "These are your gods, Yisrael, which brought you up out of the land of Egypt.

5:When Aharon saw this, he built an altar before it; and Aharon made a proclamation, and said, "Tomorrow shall be a feast to the LORD.
6:They rose up early on the next day, and offered burnt-offerings, and brought peace-offerings; and the people sat down to eat and to drink, and rose up to play.

7:The LORD spoke to Moshe, "Go, get down; for your people, whom you brought up out of the land of Egypt, have corrupted themselves!
8:They have turned aside quickly from the way which I commanded them. They have made themselves a molten calf, and have worshiped it, and have sacrificed to it, and said, 'These are your gods, Yisrael, which brought you up out of the land of Egypt.

9:The LORD said to Moshe, "I have seen these people, and behold, they are a stiff-necked people.

10:Now therefore leave Me alone, that My wrath may burn against them, and that I may consume them; and I will make of you a great nation.

11:Moshe begged the LORD his God, and said, "O LORD, why should Your wrath burn against Your people, that You have brought forth out of the land of Egypt with great power and with a mighty hand?

(31)18 וַיִּתֵּן אֶל-מֹשֶׁה כְּכַלְתּוֹ לְדַבֵּר

אֹתוֹ בְּהַר סִינַי שְׁנֵי לַחַת הָעֵדוּת לַחַת אֲבָן כְּתָבִים
בְּאֲצַבַּע אֱלֹהִים: (32)1 וַיֵּרָא הָעָם כִּי-בִשְׁשׁ מִשֶּׁה לָּרַדְתָּ מִן-
הָהָר וַיִּקְהַל הָעָם עַל-אַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו קוּם | עֲשֵׂה-
לָנוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר יֵלְכוּ לִפְנֵינוּ כִּי-זֶה | מִשֶּׁה הָאִישׁ
אֲשֶׁר הֶעֱלָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֹא יָדַעְנוּ מַה-הָיָה לוֹ:

2 וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אַהֲרֹן פָּרְקוּ גְזָמֵי הַזָּהָב אֲשֶׁר בְּאָזְנֵי
נְשֵׁיכֶם בְּנִיכֶם וּבְנֹתֵיכֶם וְהֵבִיאוּ אֵלָי: 3 וַיִּתְּפְּרְקוּ כָל-
הָעָם אֶת-גְּזָמֵי הַזָּהָב אֲשֶׁר בְּאָזְנֵיהֶם וַיֵּבִיאוּ אֶל-
אַהֲרֹן: 4 וַיִּקַּח מֵיָדָם וַיַּצַּר אֹתוֹ בַּחֲרֹט וַיַּעֲשֶׂהוּ עֵגֶל
מִסַּכָּה וַיֹּאמְרוּ אֵלֶּה אֱלֹהֵינוּ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֶעֱלֹךְ
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: 5 וַיֵּרָא אַהֲרֹן וַיִּבֶן מִזְבֵּחַ לִפְנָיו וַיִּקְרָא
אַהֲרֹן וַיֹּאמֶר חַג לַיהוָה מָחָר: 6 וַיִּשְׁפְּימוּ מִמִּחֲרַת
וַיַּעֲלוּ עֹלֹת וַיִּגְשׂוּ שְׁלָמִים וַיֵּשֶׁב הָעָם לֶאֱכֹל
וְשָׂתוּ וַיִּקְמוּ לְצַחֵק:

7 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵךְ-רֵד כִּי שַׁחַת עַמְּךָ אֲשֶׁר
הֶעֱלִיתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: 8 סָרוּ מִהָר מִן-הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר
צִוִּיתָם עָשׂוּ לָהֶם עֵגֶל מִסַּכָּה וַיִּשְׁתַּחֲווּ-לוֹ וַיִּזְבְּחוּ-
לוֹ וַיֹּאמְרוּ אֵלֶּה אֱלֹהֵינוּ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֶעֱלֹךְ
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: 9 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה רְאִיתִי אֶת-
הָעָם הַזֶּה וְהִנֵּה עִם-קִשְׁה-עֶרְפָּה הוּא: 10 וְעַתָּה הִנֵּיחָה
לִי וַיִּחַר-אַפִּי בָהֶם וְאֶכְלֶם וְאָעֲשֶׂה אוֹתְךָ לְגוֹי גְדוֹל:
11 וַיִּחַל מֹשֶׁה אֶת-פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהָיו וַיֹּאמֶר לָמָּה יְהוָה

12:Why should the Egyptians speak, saying, 'He brought them forth for evil, to kill them in the mountains, and to consume them from the surface of the earth?' Turn from Your fierce wrath, and repent of this evil against Your people.

13:Remember Avraham, Yitzchak, and Yisrael, Your servants, to whom You swore by Your own self, and said to them, 'I will multiply your seed as the stars of the sky, and all this land that I have spoken of I will give to your seed, and they shall inherit it forever.

14:The LORD repented of the evil which He said He would do to His people.

15:Moshe turned, and went down from the mountain, with the two tablets of the testimony in his hand; tablets that were written on both their sides; on the one side and on the other they were written.

16:The tablets were the work of God, and the writing was the writing of God, engraved on the tablets.

17:When Yehoshua heard the noise of the people as they shouted, he said to Moshe, "There is the noise of war in the camp.

18:He said, "It isn't the voice of those who shout for victory, neither is it the voice of those who cry for being overcome; but a troublesome noise do I hear.

יַחַרְהָ אַפָּךְ בְּעַמְּךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
בְּכַח גְּדוּל וּבְיַד חֲזָקָה: ¹² לָמָּה יֹאמְרוּ מִצְרַיִם לֵאמֹר
בְּרָעָה הוֹצִיאָם לְהַרְגֵם אֶתְּם בְּהָרִים וּלְכַלְתֵּם מֵעַל
פְּנֵי הָאָדָמָה שׁוּב מִחֲרוֹן אַפֶּךָ וְהִנַּחֵם עַל־הָרָעָה
לְעַמְּךָ: ¹³ זָכֹר לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל עַבְדֶּיךָ
אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בְּךָ וַתְּדַבֵּר אֱלֹהִים אַרְבָּה אֶת־
זַרְעֲכֶם כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל־הָאֶרֶץ הִזְאתָ אֲשֶׁר
אָמַרְתִּי אֲתָן לְזַרְעֲכֶם וְנַחְלוּ לְעַלְמָם: ¹⁴ וַיִּנְחַם יְהוָה עַל־
הָרָעָה אֲשֶׁר דִּבֶּר לַעֲשׂוֹת לְעַמּוֹ:
¹⁵ וַיִּפֹּן וַיֵּרַד מֹשֶׁה מִן־הָהָר וּשְׁנֵי לְחֹת הָעֵדוּת בְּיָדוֹ
לְחֹת כְּתָבִים מִשְׁנֵי עַבְרֵיהֶם מִזֶּה וּמִזֶּה הֵם כְּתָבִים:
¹⁶ וְהִלְחֹת מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הִמָּה וְהַמְּכָתֵב מִכְּתַב אֱלֹהִים
הוּא חֲרוֹת עַל־הִלְחֹת: ¹⁷ וַיִּשְׁמַע יְהוֹשֻׁעַ אֶת־קוֹל
הָעָם בְּרָעָה וַיֹּאמֶר אֶל־מֹשֶׁה קוֹל מִלְחָמָה בַּמַּחֲנֶה:
¹⁸ וַיֹּאמֶר אֵין קוֹל עֲנוּת גְּבוּרָה וְאֵין קוֹל עֲנוּת חִלוּשָׁה
קוֹל עֲנוּת אָנֹכִי שֹׁמֵעַ:

Ki Tisa Bet

[Exodus]

(31)18:He gave to Moshe, when He finished speaking with him on Mount Sinai, the two tablets of the testimony, stone tablets, written with God's finger.

וַיִּתֵּן אֶל-מֹשֶׁה כְּכֹלֹתוֹ לְדַבֵּר
אֹתוֹ בְּהַר סִינַי שְׁנֵי לְחֹת הָעֵדוּת לְחֹת אֲבָן כְּתָבִים
בְּאֶצְבַּע אֱלֹהִים: (32)1 וַיֵּרָא הָעָם כִּי-בִשְׁשׁ מִשְׁה לָּרַדַּת מֶן-
הָהָר וַיִּקְהַל הָעָם עַל-אַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו קוּם | עֲשֵׂה-
לָנוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר יֵלְכוּ לִפְנֵינוּ כִּי-זָהוּ | מֹשֶׁה הָאִישׁ
אֲשֶׁר הֶעֱלָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֹא יָדַעְנוּ מַה-הָיָה לוֹ:

(32)1:When the people saw that Moshe delayed to come down from the mountain, the people gathered themselves together to Aharon, and said to him, "Come, make us gods, which shall go before us; for this Moshe, the man who brought us up out of the land of Egypt, we don't know what has become of him.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶהְרֹן פָּרְקוּ גְזָמֵי הַזָּהָב אֲשֶׁר בְּאָזְנֵי
נְשֵׁיכֶם בְּנִיכֶם וּבְנֹתֵיכֶם וְהִבִּיאוּ אֵלַי: (3) וַיִּתְּפְּרְקוּ כָל-
הָעָם אֶת-גְּזָמֵי הַזָּהָב אֲשֶׁר בְּאָזְנֵיהֶם וַיִּבִּיאוּ אֶל-
אַהֲרֹן: (4) וַיִּקַּח מֵיָדָם וַיִּצַר אֹתוֹ בַּחֶרֶט וַיַּעֲשֵׂהוּ עֵגֶל
מִסַּכָּה וַיֹּאמְרוּ אֵלֶּהָ אֱלֹהֵיכֶּן יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֶעֱלֹךְ
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: (5) וַיֵּרָא אַהֲרֹן וַיִּבֶן מִזְבֵּחַ לִפְנָיו וַיִּקְרָא
אַהֲרֹן וַיֹּאמֶר חַג לַיהוָה מִחָר: (6) וַיִּשְׁפְּימוּ מִמִּחֶרֶת
וַיַּעֲלוּ עֹלֹת וַיִּגָּשׁוּ שְׁלָמִים וַיֵּשֶׁב הָעָם לֶאֱכֹל
וְשָׂתוּ וַיִּקְמוּ לְצַחֵק:

2:Aharon said to them, "Take off the golden rings, which are in the ears of your wives, of your sons, and of your daughters, and bring them to me.
3:All the people took off the golden rings which were in their ears, and brought them to Aharon.

4:He received what they handed him, and fashioned it with an engraving tool, and made it a molten calf; and they said, "These are your gods, Yisrael, which brought you up out of the land of Egypt.

5:When Aharon saw this, he built an altar before it; and Aharon made a proclamation, and said, "Tomorrow shall be a feast to the LORD.
6:They rose up early on the next day, and offered burnt-offerings, and brought peace-offerings; and the people sat down to eat and to drink, and rose up to play.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵּךְ-רֵד כִּי שָׁחַת עַמְּךָ אֲשֶׁר
הֶעֱלִיתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: (8) סָרוּ מִהָר מֶן-הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר
צִוִּיתָם עֲשׂוּ לָהֶם עֵגֶל מִסַּכָּה וַיִּשְׁתַּחֲווּ-לוֹ וַיִּזְבְּחוּ-
לוֹ וַיֹּאמְרוּ אֵלֶּהָ אֱלֹהֵיכֶּן יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֶעֱלֹךְ
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: (9) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה רְאִיתִי אֶת-
הָעָם הַזֶּה וְהִנֵּה עִם-קִשָׁה-עֲרֹף הוּא: (10) וְעַתָּה הַנִּיחָה
לִּי וַיִּחַר-אַפִּי בָהֶם וְאֶכְלֶם וְאָעֲשֵׂה אוֹתְךָ לְגוֹי גְדוֹל:
וַיַּחַל מֹשֶׁה אֶת-פָּנָיו יְהוָה אֱלֹהָיו וַיֹּאמֶר לָמָּה יְהוָה

7:The LORD spoke to Moshe, "Go, get down; for your people, whom you brought up out of the land of Egypt, have corrupted themselves!
8:They have turned aside quickly from the way which I commanded them. They have made themselves a molten calf, and have worshiped it, and have sacrificed to it, and said, 'These are your gods, Yisrael, which brought you up out of the land of Egypt.

9:The LORD said to Moshe, "I have seen these people, and behold, they are a stiff-necked people.

10:Now therefore leave Me alone, that My wrath may burn against them, and that I may consume them; and I will make of you a great nation.

11:Moshe begged the LORD his God, and said, "O LORD, why should Your wrath burn against Your people, that You have brought forth out of the land of Egypt with great power and with a mighty hand?

12:Why should the Egyptians speak, saying, 'He brought them forth for evil, to kill them in the mountains, and to consume them from the surface of the earth?' Turn from Your fierce wrath, and repent of this evil against Your people.

יַחַרְהֵ אַפְּךָ בְּעַמְּךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
בְּכַח גְּדוֹל וּבְיַד חֲזָקָה: ¹² לָמָּה יֹאמְרוּ מִצְרַיִם לֵאמֹר
בְּרָעָה הוֹצִיאָם לְהַרְגֵם אֶתְּם בְּהָרִים וּלְכַלְתֶּם מֵעַל
פְּנֵי הָאָדָמָה שׁוּב מִחֲרוֹן אַפְּךָ וְהִנַּחֵם עַל־הָרָעָה

13:Remember Avraham, Yitzchak, and Yisrael, Your servants, to whom You swore by Your own self, and said to them, 'I will multiply your seed as the stars of the sky, and all this land that I have spoken of I will give to your seed, and they shall inherit it forever.

לְעַמְּךָ: ¹³ זָכֹר לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל עַבְדֶּיךָ
אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בְּךָ וּתְדַבֵּר אֱלֹהִים אַרְבֵּה אֶת־
זַרְעֲכֶם כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל־הָאֶרֶץ הַזֹּאת אֲשֶׁר
אָמַרְתִּי אֲתָן לְזַרְעֲכֶם וְנָחְלוּ לְעַלְמֵם: ¹⁴ וַיִּנָּחֵם יְהוָה עַל־

14:The LORD repented of the evil which He said He would do to His people.

הָרָעָה אֲשֶׁר דִּבַּר לַעֲשׂוֹת לְעַמּוֹ:

15:Moshe turned, and went down from the mountain, with the two tablets of the testimony in his hand; tablets that were written on both their sides; on the one side and on the other they were written.

וַיִּפֹּן וַיֵּרֵד מִן־הָהָר מֹשֶׁה מִן־הָהָר וּשְׁנֵי לְחֹת הָעֵדוּת בְּיָדוֹ
לְחֹת כְּתָבִים מִשְׁנֵי עֲבָרֵיהֶם מִזֶּה וּמִזֶּה הֵם כְּתָבִים:

16:The tablets were the work of God, and the writing was the writing of God, engraved on the tablets.

וְהֵלְחֹת מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הֵמָּה וְהַמְּכָתֵב מְכָתֵב אֱלֹהִים: ¹⁶

17:When Yehoshua heard the noise of the people as they shouted, he said to Moshe, "There is the noise of war in the camp.

הוּא חֲרוֹת עַל־הֵלְחֹת: ¹⁷ וַיִּשְׁמַע יְהוֹשֻׁעַ אֶת־קוֹל
הָעָם בְּרָעָה וַיֹּאמֶר אֶל־מֹשֶׁה קוֹל מִלְחָמָה בְּמַחֲנֵה:

18:He said, "It isn't the voice of those who shout for victory, neither is it the voice of those who cry for being overcome; but a troublesome noise do I hear.

וַיֹּאמֶר אֵין קוֹל עֲנוּת גְּבוּרָה וְאֵין קוֹל עֲנוּת חִלוּשָׁה: ¹⁸

קוֹל עֲנוּת אֲנֹכִי שֹׁמֵעַ:

וַיִּתֵּן אֶל־מֹשֶׁה כְּכֹל־תּוֹ לְדַבֵּר
 אֹתוֹ בְּהַר סִינַי שְׁנֵי לַחַת הָעֵדוּת לַחַת אֲבָן כְּתָבִים
 בְּאֲצָבַע אֱלֹהִים: ⁽³²⁾ וַיֵּרָא הָעָם כִּי־בִשָּׁשׁ מֹשֶׁה לָרַדַּת מִן־
 הָהָר וַיִּקְהַל הָעָם עַל־אֹהֶרֶן וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו קוּם | עֲשֵׂה־
 לָנוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר יֵלְכוּ לְפָנֵינוּ כִּי־זֶה | מֹשֶׁה הָאִישׁ
 אֲשֶׁר הֶעֱלָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֹא יִדְעֵנוּ מַה־הָיָה לוֹ:

⁽¹⁾ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֹהֶרֶן פָּרְקוּ נְזָמֵי הַזֹּהָב אֲשֶׁר בְּאָזְנֵי
 נְשֵׁיכֶם בְּנִיכֶם וּבְנֹתֵיכֶם וְהֵבִיאוּ אֵלַי: ⁽³⁾ וַיִּתְּפֹרְקוּ כָל־
 הָעָם אֶת־נְזָמֵי הַזֹּהָב אֲשֶׁר בְּאָזְנֵיהֶם וַיְבִיאוּ אֶל־
 אֹהֶרֶן: ⁽⁴⁾ וַיִּקַּח מִיָּדָם וַיִּצַר אֹתוֹ בַּחֶרֶט וַיַּעֲשֶׂהוּ עֵגֶל
 מִסֹּכָה וַיֹּאמְרוּ אֵלֶּה אֱלֹהֵינוּ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֶעֱלוּךָ
 מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: ⁽⁵⁾ וַיֵּרָא אֹהֶרֶן וַיִּבֶן מִזְבֵּחַ לְפָנָיו וַיִּקְרָא
 אֹהֶרֶן וַיֹּאמֶר חַג לִיהוָה מִחָר: ⁽⁶⁾ וַיִּשְׁכְּמוּ מִמַּחֲרַת
 וַיַּעֲלוּ עֹלֹת וַיִּגְשׂוּ שְׁלָמִים וַיֵּשֶׁב הָעָם לֶאֱכֹל
 וְשָׂתוּ וַיִּקְמוּ לְצַחֲקוֹ:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּךְ־רֵד כִּי שָׁחַת עִמָּךְ אֲשֶׁר
הָעֵלִיתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם׃ וַיִּצְעַק⁸ סָרוּ מִהָר מִן־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר
צִוִּיתָם עָשׂוּ לָהֶם עֵגֶל מִסֶּכָה וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ־לוֹ וַיִּזְבְּחוּ־
לוֹ וַיֹּאמְרוּ אֵלֶּה אֱלֹהֵינוּ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הָעֵלֹוֹךְ
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם׃ ⁹ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה רְאִיתִי אֶת־
הָעַם הַזֶּה וְהִנֵּה עִם־קִשָּׁה־עָרָף הוּא׃ ¹⁰ וְעַתָּה הַנִּיחָה
לִּי וְיִחַר־אַפִּי בָהֶם וְאֶכְלֶם וְאֶעֱשֶׂה אוֹתְךָ לְגוֹי גָדוֹל׃
וַיִּחַל¹¹ מֹשֶׁה אֶת־פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהָיו וַיֹּאמֶר לָמָּה יְהוָה
יִיחַר־הָאָפֶךְ בְּעַמָּךְ אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
בְּכַח גָּדוֹל וּבְיַד חֲזָקָה׃ ¹² לָמָּה יֹאמְרוּ מִצְרַיִם לֵאמֹר
בְּרָעָה הוֹצִיאָם לָהָרָג אֹתָם בְּהָרִים וְלִכְלֹתָם מֵעַל
פְּנֵי הָאָדָמָה שׁוּב מִחֲרוֹן אַפָּךְ וְהִנַּחֵם עַל־הָרָעָה
לְעַמָּךְ׃ וַיִּזְכַּר¹³ לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל עַבְדֶּיךָ
אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בְּךָ וַתְּדַבֵּר אֲלֵהֶם אַרְבָּה אֶת־
זַרְעֶכֶם כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל־הָאָרֶץ הִזְאֵת אֲשֶׁר
אָמַרְתִּי אֲתָן לְזַרְעֶכֶם וְנָחְלוּ לְעַלְמִים׃ ¹⁴ וַיִּנָּחֵם יְהוָה עַל־

הִרְעָה אֲשֶׁר דִּבֶּר לַעֲשׂוֹת לְעַמּוֹ:

וַיִּפֹּן וַיֵּרֶד מִשָּׁה מִן־הָהָר וּשְׁנֵי לַחַת הָעֵדוּת בְּיָדוֹ

לַחַת כְּתָבִים מִשְׁנֵי עֲבָרֵיהֶם מִזֶּה וּמִזֶּה הֵם כְּתָבִים:

וְהַלְחַת מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הִמָּה וְהַמְּכָתָב מְכָתָב אֱלֹהִים

הוּא חָרוֹת עַל־הַלְחַת: וַיִּשְׁמַע יְהוָה אֶת־קוֹל

הָעָם בְּרֵעָה וַיֹּאמֶר אֶל־מֹשֶׁה קוֹל מְלַחֲמָה בְּמַחְנֵה:

וַיֹּאמֶר אֵין קוֹל עֲנוּת גְּבוּרָה וְאֵין קוֹל עֲנוּת חַלּוּשָׁה

קוֹל עֲנוּת אָנֹכִי שֹׁמֵעַ:

ויתן אל משה ככלתו לדבר
אתו בהר סיני שני לוחות העדות לוחת אבן כתבים
באצבע אלהים וירא העם כי בשש משה לרדת מן
ההר ויקהל העם על אהרן ויאמרו אליו קום עשה
לנו אלהים אשר ילכו לפגינו כי זה משה האיש
אשר העלנו מארץ מצרים לא ידענו מה היה לו

ויאמר אלהם אהרן פרקו גזמי הזהב אשר באזני
גשיכם בגיכם ובגתיכם והביאו אלי ויתפרקו כל
העם את גזמי הזהב אשר באזניהם ויביאו אל
אהרן ויקח מידם ויצר אתו בזורט ויעשהו עגל
מסכה ויאמרו אלה אלהיך ישראל אשר העלוך
מארץ מצרים וירא אהרן ויבן מזבוח לפגיו ויקרא
אהרן ויאמר חג ליהוה מזרח וישכימו ממוזרת
ויעלו עלת ויגשו שלמים וישב העם לאכל
ושותו ויקמו לצחוק

וידבר יהוה אל משה כך רד כי שׁוֹחֲזֹת עִמָּךְ אֲשֶׁר
הֶעֱלִית מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם סֵרוּ מֵהָרַם מִן הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר
צִוִּיתֶם עֲשׂוּ לָהֶם עֲגָל מִסֹּכָה וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לָהֶם וַיִּזְבְּחוּ
לָהֶם וַיֹּאמְרוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֶעֱלֹךְ
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵל מֹשֶׁה רֵאֵתִי אֵת
הָעָם הַזֶּה וְהִנֵּה עִם קִשָּׁה עֵרְפָה הוּא וְעַתָּה הִגִּידוּהָ
לִי וַיִּזַּר אֶפְרַיִם בָּהֶם וְאָכְלָם וְאֶעֱשֶׂה אוֹתָךְ לִגְוִי גָדוֹל
וַיִּזְחַל מֹשֶׁה אֵת פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיו וַיֹּאמֶר לָמָּה יְהוָה
יִזְרֶה אֶפְרַיִם בְּעִמָּךְ אֲשֶׁר הוֹצֵאת מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
בְּכַח גָּדוֹל וּבִיד חֲזָקָה לָמָּה יֹאמְרוּ מִצְרַיִם לֵאמֹר
בְּרַעַה הוֹצֵאתָם לְהָרֹג אֶתְּכֶם בְּהָרִים וּלְכַלְתֶּם מֵעַל
פְּנֵי הָאָדָמָה שׁוּב מִזְרוֹן אֶפְרַיִם וְהִגִּידוּ עַל הָרַעַה
לְעִמָּךְ זָכֹר לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל עַבְדֶּיךָ
אֲשֶׁר גִּשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בְּךָ וְתִדְבַר אֱלֹהֵם אֲרַבֵּה אֵת
זֶרְעֶכֶם כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל הָאֶרֶץ הַזֹּאת אֲשֶׁר
אָמַרְתִּי אֵתְּךָ לְזֶרְעֶכֶם וְנִזְחַלוּ לְעַלְמֵם וַיִּגִּידוּ יְהוָה עַל

הרעה אשר דבר לעשות לעמו

ויפץ וירד משה מן ההר ושגי לחזת העדת בידו
לחזת כתבים משגי עבריהם מזה ומזה הם כתבים
והלחזת מעשה אלהים המה והמכתב מכתב אלהים
הוא חרות על הלחזת וישמע יהושע את קול
העם ברעה ויאמר אל משה קול מלחמה במחזה
ויאמר אין קול עצות גבורה ואין קול עצות חלושה
קול עצות אנכי שמע